

Ανήμερα του Αϊ-Γιαννιού

/ Πεμπτουσία

image not found or type unknown

Ο Γιαννάκης αναστέναξε λυπημένος. Πρώτη χρονιά που θα

γιόρταζε μόνος του, χωρίς τον παππού του, τον Γιάννη, την ονομαστική του εορτή. Είχαν μόλις γυρίσει από την εκκλησία. Πήγε και κάθισε στην πολυθρόνα του σαλονιού, εκεί όπου άλλοτε καθόταν ο παππούς και κοίταξε το στολισμένο σαλόνι. Μνήμες του ξυπνούσαν. Θυμήθηκε πέρσι -πάλι 7 Γενάρη ήταν - που του έλεγε ο παππούς του για τον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο, τον Βαπτιστή, τον αγιό τους.

- Γιατί με τα κηρύγματά του

προετοίμαζε τον δρόμο για τον ερχομό του Ιησού Χριστού. Εκεί που ασκήτευε, στην έρημο της Ιουδαίας, πολύς κόσμος συγκεντρωνόταν για να ακούσει τον λόγο

του και πολύς κόσμος βαπτιζόταν στα νερά του Ιορδάνη χάρη στο θεάρεστο έργο του. Γι' αυτό εκτός από Πρόδρομο τον λέμε και Βαπτιστή. Όπως είπες και συ, προχτές στα κάλαντα των Φώτων: «Άγιε Γιάννη αφέντη και βαπτιστή, βάφτισε και μένα Θεού παιδί».

%Fota_kalanta_%

τον Χριστό...

- Ακριβώς, μάλιστα ο Ιωάννης στην αρχή αρνήθηκε να

τον βαπτίσει, λέγοντάς του ότι δεν είναι άξιος ούτε τα λουριά των παπουτσιών Του να λύσει. Ο Χριστός όμως του είπε ότι έτσι έπρεπε να γίνει. Υπακούοντας λοιπόν, ο άγιος Ιωάννης βάφτισε στον Ιορδάνη ποταμό τον Ιησού Χριστό. Και τότε εμφανίστηκε το Άγιο Πνεύμα, με τη μορφή περιστεριού και μια φωνή από τον ουρανό ακούστηκε: «Αυτός είναι ο Υιός, αυτός είναι ο Εκλεκτός Μου». Ήταν η φωνή του Θεού.

- Τώρα που είπες, παπού, για το Άγιο Πνεύμα που εμφανίστηκε σαν περιστέρι, θυμήθηκα τα κάλαντα των Φώτων, έτσι όπως τα λένε στην Κάλυμνο. Μας τα έμαθε η δασκάλα μας στο σχολείο. Έχουν πολύ όμορφους στίχους: «Εσχίσθησαν οι ουρανοί και βγήκε περιστέρι, μα περιστέρι δεν ηντό, μόν' ήταν τ' Άγιο Πνεύμα. Και τ' Άγιο Πνεύμα έφυγε να πάει να μαρτυρήσει ότι Χριστός βαπτίζεται σ' ανατολή και δύση.»

%kalanta Kalymnos%

- Πολύ... και λοιπόν μέσα από τα κηρύγματά του

και το έργο του αλλά και τον μαρτυρικό του

θάνατο ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος έγινε, αν όχι ο μεγαλύτερος, ένας από τους μεγαλύτερους Αγίους της Εκκλησίας μας. Γι' αυτό και στο εικονοστάσι της εκκλησίας, όπως θα έχεις παρατηρήσει, πάντα η εικόνα του βρίσκεται δίπλα σε αυτήν του Χριστού. Πρέπει πάντα να τιμάμε τη μνήμη του και να ζητάμε την ευλογία του. Όπως λέει και το ρεφρέν στα βυζαντινά κάλαντα των Φώτων, χαιρετίζοντας και τιμώντας τον άγιο: «*Ερουρέμ, ερουρέμ, έρου έρου ερουρέμ, χάιρε Πρόδρομε.*» Αυτά είναι τα κάλαντα που μαθαίναμε σαν παιδιά στο σχολείο, όταν ήμουν εγώ μαθητής.

%byzantina_kalanta%

Θυμήθηκε ο Γιαννάκης μετά τις ιστορίες που του έλεγε ο παππούς του από τα μαθητικά του χρόνια. Θυμήθηκε το γέλιο του. Δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί και βούρκωσε. Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο σαλόνι η μαμά: «*Γιάννη μου είσαι καλά;*» «*Καλά είμαι*», της απάντησε σκουπίζοντας γρήγορα τα μάτια του με το μανίκι του. Η μαμά κατάλαβε. Τον αγκάλιασε και του είπε σοβαρά: «*Και μένα μου λείπει ο παππούς. Αλλά είμαι σίγουρη ότι εκεί, στον ουρανό που βρίσκεται, είναι καλά. Άλλωστε σήμερα είναι η γιορτή σου*».

Ναι, σήμερα ήταν η γιορτή του. Και του ίδιου

και του παππού του. Και του αγίου Ιωάννη του Προδρόμου, του Βαπτιστή. Σίγουρα ο άγιος θα προστατεύει τον παππού, και σίγουρα ο παππούς τώρα, που είναι κοντά στον Άγιο, θα νιώθει ασφάλεια και ευλογία. Ο Γιαννάκης ένωσε πολύ καλύτερα. Φίλησε τη μαμά και πήγε ανακουφισμένος να χαιρετίσει τους φίλους του που μόλις είχαν χτυπήσει την πόρτα για να του ευχηθούν για τη γιορτή του.

Αλέξανδρος Σαββόπουλος